

Manuel de Falla

Manuel de Falla va ésser un dels grans compositors espanyols. Nascut a Cádiz l'any 1876 i va morir a Alta Gracia, Argentina l'any 1946. Va començar els seus estudis musicals a Cádiz i els continuà al conservatori de Madrid, on va tenir com a professor de piano a Tragó i de composició a Pedrell. L'any 1905 va guanyar el premi de la *Academia Real de Bellas Artes* amb la seva òpera *La Vida Breve*, que no fou representada fins a vuit anys després a Niza. L'any 1907 va establir residència a París, on va fomentar una gran amistat amb Debussy, Ravel, Dukas y Albéniz. A principis de la Primera Guerra Mundial, Falla tornà a Espanya i l'any 1915 la *Vida Breve* és estrenada a Madrid, aconseguint un gran èxit. Aquest mateix any compusà i estrenà *El amor Brujo*, que no va despertar interès algun al país, però més tard aquesta obra va aparèixer modificada sota la forma de 2 suites orquestrals que varen donar la volta al món i van aconseguir el moment de gran esplendor l'any 1928 a la *Ópera Cómica de París*. L'any 1917 *El corregidor y la molinera*, basada en el *Sombrero de tres picos*, d'Alarcón, que més tard fou convertida en ballet i sota el títol de *El tricornio* va reaparèixer l'any 1919. Falla se traslladà a Granada, on va organitzar un memorable festival de *Cante Jondo* (1922). Tres anys després va crear a Sevilla la *Orquesta Bética* de cambra. Finalitzada la Guerra Civil espanyola, es va establir a Argentina, a on començà la composició d'una obra sobre el poema de J. Verdaguer, la *Atlántida*, enllestida anteriorment per Halffter. Entre la seva producció per cant destaquen: *A Córdoba* (1927), per cant i arpa; *Siete canciones populares españolas* (1912). Deles seves obres instrumentals famoses destaquen: *Fantasia bética* (1922), *La tumba de Dukas*, per guitarra, *Noches en los jardines de España*, per piano i orquestra, *Suite popular española*. Entre les seves obres teatrals: *El retablo de Maese Pedro*, *El corregidor y la molinera* i el *Amor brujo*.

Introducció: El Nacionalisme

El nacionalisme va estar produït per l'admiració que tenien els romàntics vers les tradicions i cultures del seus respectius països, per això els músics nacionalistes feien servir melodies populars i ritmes característics del seu país com a base de les seves composicions. El **nacionalisme musical**, segurament, va ésser fruit de l'afany de reivindicar els valors i tradicions de petites nacions englobades políticament dintre d'altres estats, o bé de l'afirmació folklorista d'estats ja consolidats. Per altra banda, va suposar una manera de fer conèixer a la resta del món els costums i el tarannà de nacions que, fins aleshores, havien estat ignorades en el conjunt d'Europa. Si el Romanticisme defensava l'amor vers la natura i les persones estimades, el **Nacionalisme** defensa *l'amor al propi país*. Els primers brots del Nacionalisme sorgeixen a **Rússia**, per part d'un grup anomenat **Grup dels Cinc**.

10 Preguntes 10 Respostes:

Pregunta.– ¿Què va sentir quan *La Vida Breve* el públic la va rebutjar i després, vuit anys després, no va ser estrenada i representada?

Resposta.– Bé al principi em vaig sentir trist i ofès perquè l'obra, després de tant de treball i esforç, no va ésser acceptada pel públic. El que més em va sorprendre va ser que el cap de vuit anys, quan la gent quasi havia oblidat el seu rebuig vers l'obra, de cop, la van acceptar com si fos el millor que havien escoltat. La vida del músic és així, mai saps quan agradarà una cosa i quan no, per això les obres mai les deixem aparcades.

P.– ¿Part dels seus amplis i extensos coneixements musicals s'els deu a gent com Debussy, amb el qual va fomentar gran amistat?

R.– Sí, perquè encara que no ho vulguis, indirectament, els gustos, els vicis, els talents i més coses d'una persona a la qual coneixes i entables una profunda i gran amistat, t'els acava transmetent com per art de màgia.

P.– ¿Es considera més francès que espanyol, ja que gran part de la seva vida la va passar a França?

R.– No, jo sóc espanyol. No tinc perquè renegar d'Espanya, ja que si vaig marxar en oncrets moments va ser per motiu concrets, ja pot ser per la Guerra Civil espanyola..etc, però també vaig passar part de la meva vida, en concret la infància. També he de dir que durant la Primera Guerra Mundial, vaig allotjar-me a Espanya.

P.– ¿Què recorda dels seus dos professors, Pedrell i Tragó?

R.– Molt bons professors i ens vam fer grans amics. D'ells vaig aprendre la majoria de les coses que sé i els hi he d'agrair molt.

P.– ¿Quina és la seva obra preferida?

R.– No et puc respondre aquesta pregunta. No tinc ni una obra preferida ni cap obra menys preferida, totes són iguals per a mi. Les obres són com fills, tots els has parit i els has criat, i per més mals de caps que t'hagin donat al llarg de la vida t'els estimes a tots igual.

P.– ¿Què sent al tocar el piano?

R.– Em sento més lliure del que sóc, em sento fora de mi. El piano em fa sentir-me diferent, és com una droga, amb ell em sento millor i un cop vaig començar a provar, a sentir què era tocar el piano, ja no he pogut parar.

P.– ¿Creu en les etiquetes?

R.– Sí, sense elles no sabríem marcar l'època, l'estil, la forma de vestir o de pensar..etc. Involuntariament sempre s'han utilitzat etiquetes.

P.– ¿Com veu a la societat de l'època?

R.– Hi ha de tot, com sempre hi ha hagut. La gent normalment sol ésser molt falsa, i mai et pots esperar el què farà i el què dirà. Jo crec que a poques persones se les arriba a conèixer tal i com són.

P.– ¿Es creu perfeccionista?

R.– No. Jo creo una obra i quan crec que està al seu punt la deixo, ja que si es comença a retocar i a rebuscar més del compte trenques la peça.

P.– ¿S'inspira amb altres obres per fer les seves?

R.– No ho faig. Crec que això es un gest lleig, si vols fer una obra inspirada en una altre el millor es fer-la amb el seu autor. Jo el que creo em surt de dintre, del que veig, del que aprecio i estimo.